tulli kül kunningas temma wasto tedda terretama, agga Samuel ei wõtnud temma terwisse andmist mitte sedda wi= si wasto, kui kunningas kül mõtles, sest ta wastas nenda: Mis sa olled teinud? ja andis temale sedda kuulda, et ta sugu=wõssa ei piddand kunninga ausse jä= ma, ühhe teisele agga piddi se sama.

Wilistid tegeid senni, mis nemmad tahtsid, nemmad läksid wälja Israeli maad risuma ärra, ja Saul ei woinud ühtegi parrata, sest se pisut rahwast, mis seäl ümberkaudo Kunninga juures o'= li, ei julgend middagi se sure Wilistide wäe hulga wasto hakkada, sest neil ei olnudke sõa=riisto. Senni kui Wilis= tid seäl ümberkauda ollid wallitsemas, siis ollid nemmad Israeli rahwa käest ärrawõtnud keik sõariistad, ja ei jätnud= ke seppi siinna male, sepärrast et rah=

was

was ei piddand jälle ennestele laskma sõariisto tehha. Seäl nemmad siis seissid ilma riistota, Saulil ja ta poial Jonatanil üksi olli neid agga. Sesam= ma kunninga poeg läks ommeti omma sullasega katsma, kas ta piddi sama waenlastele kahjo tehha, kui ta saaks agga monned neist mahhalüa, et teised sest ka saaksid hirmo tunda, et nemmad ei wõttaks ni julgeste Israeli rahwa peäle kippuda. Suur immelik ja Jum= mala sõa=mehhe südda olli Jonatani sees, et nemmad kahhekessi omma sõa= riista kandiaga läksid Wilistide peäle; kül se olli uskus hakkatud, ja nemmad said ka nähha, et se ep olnud mitte il= maego, nemmad said sedda õnne näh= ha, et hirm ja kartus olli Wilistide peä= le sanud, et neist kahhest olli 20 meest mahhalõdud.

Saul